

TEZA:

1. Zachowanie obwinionego radcy prawnego, polegające na próbie zdyskredytowania w piśmie do sądu osoby trzeciej, poprzez użycie pejoratywnych słów i określeń bezpośrednio odnoszących się do tej osoby, wręcz naruszających jej godność, podważa autorytet zawodu radcy prawnego.
2. Radca prawny udzielając instrukcji świadkowi w kwestii sposobu zeznawania i zachowania się w trakcie przesłuchania i używając przy tym określeń ubliżających funkcjonariuszom policji, popełnia poważne przewinienie dyscyplinarne, zaś szkodliwość korporacyjna takiego zachowania jest znaczna.

WO – 48/22

ORZECZENIE

z dnia 27 lipca 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: S WSD Krzysztof Górecki /sprawozdawca/

Sędziowie: S WSD Paweł Libertowski

S WSD Krzysztof Buczek

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Bogusławy Boyen

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lipca 2022 r. sprawy radcy prawnego M. F. , nr wpisu (...) obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych naruszenia godności zawodu radcy prawnego, wolności słowa oraz zasady należytej staranności w wykonywaniu zawodu i tj. naruszeń określonych w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 11, art.12 ust. 1 i art.38 ust. 1, art. 38 ust.4, art. 38 ust.5 i art. 38 ust.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2021 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r ,

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 18 stycznia 2022 r., sygn. akt OSD 37/XI/21

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
2. zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w kwocie 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w dniu 18 stycznia 2022 r. uznał radcę prawnego M. F. (...) za winnego tego, że:

1. W piśmie z dnia 10.09.2019 r. w (...) , działając jako pełnomocnik Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w (...) , kierowanym do Sądu Rejonowego w (...) Wydział X Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego użył wraz z Prezes Zarządu Spółdzielni M. R. następujących stwierdzeń :

Nie budzi żadnych wątpliwości, że inicjatorem anonimowego donosu do KRS, na podstawie którego Sąd Rejonowy wezwał tutejszą Spółdzielnię do złożenia wyjaśnień jest były członek Rady Nadzorczej i Zarządu Spółdzielni - D. C.. Inicjatorem, gdyż osoba ta nie byłaby w stanie napisać trzech w miarę logicznych zdań w języku polskim "Sugerowany tok myślenia rzeczywistego autora donosu, jest jednak chybiony i świadczy o braku gruntowej wiedzy w zakresie regulacji prawnych dotyczących spółdzielczości mieszkaniowej, w szczególności ustroju organów spółdzielni - "Załączone do donosu kserokopie pism podpisywanych przez D. C. stanowią natomiast zbiór pomówień i konfabulacji ich autorki, która wbrew swym nieuzasadnionym ambicjom została przez Radę Nadzorczą odwołana z „ oddelegowania ” do pełnienia funkcji członka Zarządu Spółdzielni, w wyniku jej porażającej wręcz niekompetencji oraz działań na szkodę Spółdzielni. Pisma te zostały podpisane, lecz z pewnością nie stworzone przez D. C., z przyczyn wskazanych już uprzednio” dopuszczając się zachowania, które podważa zaufanie społeczeństwa do zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego, jak również dyskredytuje i uchybia godności zawodu radcy prawnego tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn wymierzył obwinionemu karę nagany.

2. we wrześniu 2019 w (...). wydał Pani M. R. Prezes Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w (...) instrukcje odnośnie zachowania się Pani M. R. podczas zeznań na temat skarżącej S. B. w razie przesłuchania przez organy ścigania w związku z zawiadomieniem Policji przez Panią S. B. o niewydaniu przez Spółdzielnię Mieszkaniową kopii dokumentów należnych członkom Spółdzielni i nakłaniał do naruszenia Dawa używając następujących stwierdzeń:

-„M., jeżeli jutro masz przesłuchanie na IV komisariacie, to C. mógł już podzielać. Weź wszystkie wezwania do B. i ostro z nimi. Jeżeli będą próbowali Cię zakrzyczeć, po prostu wstań i wyjdź a potem napisz skargę do Naczelnika KMP na stronniczość i próbę ma toczenia. To są cienkie Boiki, tylko nie możesz pokazać, że się ich obawiasz”

-„, Opisz też B., jej majaczenia, nepotyzm (mieszkania dla córeczek) i niegospodarność. Wyszukaj też w Internecie treść art. 5 kodeksu cywilnego. W skrócie brzmi: Kto jest gnojem, to jego prawo nie podlega ochronie”

Pamiętaj, że regulamin wydawania dokumentów uchwaliła B.! Tam w zasadzie nie ma terminu do wydania dokumentów, a weryfikacji może dokonać Walne-Członkowie, a nie Policja. Powiedz im leż, że B. chce z nich zrobić narzędzie. ”

dopuszczając się zachowania , które podważa zaufanie społeczeństwa do zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego, jak również dyskredytuje i uchybia godności zawodu radcy prawnego tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. art. 12 ust. 1 i art.38 ust.1 ,art. 38 ust.4 . art. 38 ust.5 i art. 38 ust.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn wymierzył obwinionemu karę nagany

3. w okresie od sierpnia 2017 do nadal w (...). wykonuje obsługę prawną Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w (...). (uprzednio: Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) z siedzibą w (...), w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Kancelaria (...) z siedzibą w (...). oraz na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony pełniąc jednocześnie funkcję pełnomocnika Spółdzielni w sytuacji, gdy Przewodniczącą Rady Nadzorczej jest żona radcy prawnego M. F. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn wymierzył obwinionemu karę nagany

Jednostkowe kary nagany na podstawie art.651 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zostały połączone w karę łączną nagany. Obwinionego obciążono też kosztami postępowania dyscyplinarnego w wysokości 1.250 zł.

Orzeczenie to zaskarżył obwiniony w całości, co winy w pkt 1.1 i 1.3 , oraz co do wysokości kary w pkt 1.2, zarzucając:

1. naruszenie przez OSD w pkt 1.1. zaskarżonego orzeczenia prawa materialnego, a to : art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art.II Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art.65 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych poprzez przyjęcie, iż opisane w tymże punkcie treści zawarte w podpisanym przez niego, jako pełnomocnika Spółdzielni Mieszkaniowej wraz z ówczesną p.o. Prezesa Zarządu M. R., piśmie z dnia 10 września 2019 skierowany do Krajowego Rejestru Sądowego, stanowią przewinienie dyscyplinarne i wymierzenie mu kary nagany

2.naruszenie przez OSD w pkt 1.2. zaskarżonego orzeczenia prawa materialnego, a to : art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierzenie mu kary nagany niewspółmiernie wysokiej w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu przewinienia dyscyplinarnego

3.naruszenie przez OSD w pkt 1.3. zaskarżonego orzeczenia prawa materialnego, a to: art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art.65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych poprzez przyjęcie, iż fakt wykonywana przez niego obsługi prawnej Spółdzielni Mieszkaniowej w (...) w ramach prowadzenia działalności gospodarczej i umowy o pracę, a także pełnienie przez niego funkcji pełnomocnika Spółdzielni podczas gdy moja Żona J. F. pełni funkcję Przewodniczącej Rady Nadzorczej Spółdzielni stanowi przewinienie dyscyplinarne i wymierzenie mu kary nagany

4.błędne orzeczenie przez OSD kary łącznej w pkt II oraz błędne ustalenie kosztów postępowania dyscyplinarnego w pkt III. zaskarżonego orzeczenia, stanowiące inklinację błędnej kwalifikacji prawnej dokonanej przez OSD , a wskazanej w pkt 1,2,3.

Wskazując na powyższe podstawy odwołania obwiniony wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt. 1.1 i pkt 1.3 i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie mnie, jako obwinionego, od zarzucanego czynu
2. zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt. 1.2 i orzeczenie wobec niego kary upomnienia.
3. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt II wobec bezprzedmiotowości orzeczenia kary łącznej

4. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt III i orzeczenie co do kosztów postępowania dyscyplinarnego stosownie do rozstrzygnięć objętych wnioskami w pkt 1,2, 3 albo uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych celem ponownego rozpoznania.

Na wstępie wypada zaznaczyć, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny, jako sąd odwoławczy, rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 433 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych). W szerszym zakresie bierze pod uwagę jedynie bezwzględne podstawy odwoławcze (art. 439 k.p.k.) i rażącą niesprawiedliwość orzeczenia (art. 440 k.p.k.).

1. Odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, wina obwinionego w niniejszym postępowaniu nie budzi wątpliwości i w tym zakresie, poczynione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalenia, uznaje za własne. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego stan faktyczny spraw)' co do czynów opisanych w pkt 1.1, 1.2 i 1.3. zaskarżonego orzeczenia został ustalony przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w sposób prawidłowy, znajdujący pełne potwierdzenie w analizie i ocenie zebranego materiału dowodowego. Zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na jego powołaniu czy też polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd. Odwołujący się nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a rzeczywistym przebiegiem zdarzenia, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego (por. wyroki SN: z 24.03.1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975/9, poz. 84, s. 12; z 22.01.1975 r., I KR 197/74, OSNKG 1975/5, poz. 58; wyrok SA w Krakowie z 14.05.2008 r., II AKa 50/08, KZS 2008/7-8, poz. 64. Tym samym podniesione przez obwinionego zarzuty w pozostałym zakresie nie mogą skutkować zmianą, bądź uchyleniem zaskarżonego orzeczenia. Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela też ocenę czynów z punktu widzenia podstaw odpowiedzialności co do czynów opisanych w pkt 1.1, 1.2 i 1.3 zaskarżonego orzeczenia, przedstawioną w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie stwierdził także wystąpienia okoliczności stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni akceptuje również stanowisko Sądu I instancji w zakresie wymiaru kary uznając je odpowiednie do wagi i okoliczności popełnionych czynów. Wymierzona przez Sąd I instancji kara łączna jest też adekwatna do charakteru przewinień i będzie miała charakter wychowawczy i prewencyjny. Obwiniony dopuścił się poważnych przewinień

godzących w dobre imię i podważających zaufanie do zawodu radcy prawnego.

Wymierzona przez Sąd I Instancji kara łączna nagany będzie stanowić odczuwalną dolegliwość dla obwinionego. Kara ta - w przekonaniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego - jest odpowiednia do liczby, rodzaju i charakteru popełnionych przez Obwinioną go deliktów. Zachowanie radcy prawnego powinno być wzorem postępowania dla innych członków danego społeczeństwa. Te wyższe standardy postępowania nałożone na radców prawnych jako przedstawicieli zawodu zaufania publicznego, wynikają przede wszystkim z konieczności ochrony godności i autorytetu radcy prawnego i korporacji, jako pewnej wartości, z której wyprowadza się wzorcową powinność zachowania. Oceniając zachowanie obwinionej w okolicznościach nie budzi wątpliwości, że było ono wprost sprzeczne z wzorcową powinnością zachowania, która wynika z norm deontologicznych wskazanych w art. 11, art. 12 ust. 1, art. 38 ust. 1, art. 38 ust. 4, art. 38 ust. 5 i art. 38 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej KERP).

2. Dokonując analizy zebranego materiału dowodowego, w szczególności w kontekście treści złożonego odwołania, za chybiony należy uznać zarzut obwinionego skierowany do pkt I zaskarżonego orzeczenia, wskazujący na fakt iż w Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie negował prawdziwości jego twierdzeń zawartych w piśmie z 10.09.2019r. , co miał dodatkowo potwierdzić wnioskowany przez obwinionego eksperyment procesowy „ polegający na napisaniu przez D. C. chociażby 10 zdań opisujących tak skomplikowaną konstrukcję , jak opis bieżnej pogody' Zarzut ten świadczy o braku skruchy obwinionego i niezrozumieniu istoty deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 11 KERP. Zgodnie z ww. przepisem radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym. Każdorazowo ocena zachowania radcy prawnego pod kątem naruszenia przepisu art. 11 KERP oceniana musi być indywidualnie, przy wzięciu pod uwagę określonego stanu faktycznego.

Obwiniony wykonuje zawód zaufania publicznego, będący elementem szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości i z tego względu w sposób szczególny zobowiązana jest do działania z poszanowaniem przepisów prawa, jak również zasad etyki radcy prawnego, w tym do dbania o godność zawodu (art. 11 KERP). Warunkiem wpisu na listę radców prawnych jest posiadanie nieskazitelnego charakteru w chwili wejścia kandydata do zawodu (art. 24 ust. 1 pkt 5 ustawy o radcach prawnych) a w trakcie wykonywania zawodu a także w działalności publicznej oczekuje się od radcy prawnego spełnienia wysokich standardów etycznych i przestrzegania podstawowych zasad (treść roty ślubowania - art. 27 ustawy o radcach prawnych). Obwiniony

swoimi zachowaniami sprzeniewierzył się tym regułom.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zachowanie obwinionego wskazane w pkt I orzeczenia polegające na próbie zdyskredytowania D. C. poprzez użycie pejoratywnych słów i określeń bezpośrednio odnoszących się do jej osoby, wręcz naruszających jej godność, podważa autorytet całego samorządu radcowskiego. Bez znaczenia dla oceny ww. zachowania obwinionego jest to, że postępowanie przed Sądem rejestrowym nie potwierdziło zarzutów zgłoszonych przez D. C..

3. Odnośnie zarzutu dotyczącego pkt II zaskarżonego orzeczenia należy stwierdzić iż podniesiona argumentacja dotyczące rażącej niewspółmierności wymierzonej kary nagany oraz znikomej społecznej szkodliwości także zasługują na uwzględnienie. Nie zostały one wsparte żadną argumentacją mogącą potwierdzić tezę obwinionego, że kara dyscyplinarna w tej postaci jaką wymierzył Okręgowy Sąd Dyscyplinarny - nosi cechy rażącej niewspółmierności.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyroki SN: z 22.10.2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073; z 26.06.2006 r., SNO 28/06, LEX nr 568924; z 30.06.2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; z 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8, poz. 60).

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy w żaden sposób nie można przyjąć iż zarzut ten ma podstawy do jego uwzględnienia. W sposób prawidłowy' zostały uwzględnione okoliczności popełnienia czynu zabronionego, stopień społecznej i korporacyjnej szkodliwości oraz rozmiar i wagę naruszonych obowiązków, w tym stopień winy. Jak już wyżej wskazano o rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej można mówić jedynie w przypadku, gdy prima facie wymierzona obwinionemu kara odbiega od dolegliwości sprawiedliwej jaką należałoby wymierzyć, mając na względzie całokształt okoliczności danej sprawy. W niniejszej sprawie tak oczywista i wyraźna dysproporcja nie zachodzi.

Nie można też w żaden sposób zgodzić się z zarzutem odwołującego się iż przewinienia dyscyplinarne za których popełnienie został ukarany cechuje niski stopień zawinienia. Zachowanie obwinionego naraziło na szwank zaufanie publiczne, jakie powinno wiązać się z wykonywaniem zawodu radcy prawnego. Zgodnie z art., 38 ust.4 , ust. 5 i ust.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny odpowiada za formę i treść pism procesowych i innych dokumentów przez siebie sporządzonych w związku ze świadczoną pomocą prawną. Radca prawny powinien w swoich wystąpieniach zachować umiar i takt oraz powinien unikać publicznego okazywania swojego osobistego stosunku do klienta, jego osób najbliższych i innych uczestników postępowania.

W sytuacji, gdy radca prawny udziela instrukcji świadkowi w kwestii sposobu zeznawania i zachowania się w trakcie przesłuchania używając przy tym określeń ubliżających funkcjonariuszom policji, popełnia poważne przewinienie dyscyplinarne, zaś szkodliwość korporacyjna takiego zachowania jest znaczna. Przypomnieć należy, że radca prawny jako przedstawiciel korporacji prawniczej, a przy tym profesjonalista w zakresie stosowania prawa, powinien w każdej sytuacji odwołać się do odpowiednich instrumentów prawnych, aby nie uchybiać ciężącym na nim obowiązkom etyczno-zawodowym.

Dodatkowo należy wskazać iż przy wymiarze kary dyscyplinarnej nie ma znaczenia wcześniejsza niekaralność obwinionego, bowiem jest to obowiązek każdego przedstawiciela zawodu prawniczego wynikający z obowiązujących zasad jego wykonywania.

4. Ostatni z zarzutów jaki formułuje obwiniony dotyczy wadliwego przyjęcia iż świadczenie pomocy prawnej na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej w (...) oraz jednocześnie także pełnienie roli pełnomocnika Spółdzielni w sytuacji jego żona J. F. pełni funkcję Przewodniczącej Rady Nadzorczej Spółdzielni stanowi przewinienie dyscyplinarne.

Obwiniony podniósł iż nie jest on Kierownikiem bieżącej działalności Spółdzielni, że funkcję pełnomocnika pełni nieodpłatnie, że jej celem jest uniknięcie realnego paraliżu w zakresie reprezentacji Spółdzielni a między obwinionym a żoną jako Przewodniczącą Rady Nadzorczej nie zachodzi żaden stosunek podległości służbowej. Okoliczności wskazane w odwołaniu nie pozwalają na uznanie argumentacji obwinionego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie Sądy Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2019 roku, sygn. akt II DSS 16/18), w myśl którego, od każdej osoby wykonującej zawód związany z ochroną prawną, wymaga się ponadstandardowego sposobu postępowania, tak w życiu zawodowym jak i prywatnym.

Zachowanie właściwych standardów postępowania ma fundamentalne znaczenie także w odniesieniu do działalności pozazawodowej radcy prawnego, niezwiązanej ze świadczeniem pomocy prawnej, jako głównego przedmiotu aktywności danego podmiotu. Wyższe standardy postępowania nałożone na radców prawnych, jako przedstawicieli zawodu zaufania publicznego, wynikają przede wszystkim z konieczności ochrony godności i autorytetu radcy prawnego i korporacji, jako pewnej wartości, z której wyprowadza się wzorcową powinność zachowania. Przenosząc powyższe na okoliczności niniejszej sprawy należy uznać, że jedną z takich powinności jest obowiązek unikania sytuacji, które mogłyby zostać odebrane jako naruszające godność zawodową a w szczególności poprzez takie postępowanie, które mogłyby podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego.

Nakaz dbałości o godność zawodu zarówno przy wykonywaniu czynności zawodowych jak i w działalności publicznej i życiu zawodowym wynika bezpośrednio z art. 11 KERP. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na treść przepisu art.25 ust. 1 KERP stanowiącego rozwinięcie regulacji z art. 11 KERP w zakresie sfery pozazawodowej. Zgodnie z nim radca prawny nie może zajmować się sprawami ani w jakikolwiek sposób uczestniczyć w czynnościach, które ograniczałyby jego niezależność, uwłaczały godności zawodu, podważały do niego zaufanie albo groziły naruszeniem tajemnicy zawodowej.

W każdej praktycznie sytuacji w której dojdzie do zajmowania się sprawami lub uczestniczenia w czynnościach uwłaczających godności zawodu, będzie to naruszenie obowiązku dbałości o godność zawodu. Za sprawy i czynności, o których wyżej mowa należy uznać takie, w których odbiór społeczny jest jednoznacznie negatywny.

W tym miejscu należy podnieść, że zaufanie do zawodu radcy prawnego jest pochodną ograniczeń i podwyższonych standardów obowiązujących radców prawnych. Jednocześnie społeczne zaufanie do zawodu stanowi kluczowy element budujący zaufanie w relacji radca prawny - klient.

Nic budzi wątpliwości iż przykładem spraw, które godzą w wizerunek zawodu radcy prawnego będą czynności związane z reprezentowaniem interesów klienta na podstawie pełnomocnictwa połączone z jednoczesną obsługą prawną tego klienta. W doktrynie prawa karnego wskazuje się, że zajmowanie się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą oznacza wszelkie czynności, które dotyczą w jakikolwiek sposób majątku i sytuacji majątkowej. Dotyczy to też tych czynności w których wymagane jest jedynie uczestnictwo. Bez znaczenia jest też to czy czynności radcy prawnego wykonywane są odpłatnie czy nieodpłatnie.

Za taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Obwiniony jest pełnomocnikiem

Spółdzielni Mieszkaniowej w (...) Zgodnie z danymi ujawnionymi w Krajowym Rejestrze Sądowym jest to pełnomocnictwo ogólne do dokonywania czynności prawnych związanych z kierowaniem bieżącą działalnością Spółdzielni - reprezentacja łączna z członkiem zarządu lub innym pełnomocnikiem. Pełnomocnictwo ma więc bardzo obszerny zakres i de facto jest ono ograniczone jedynie przez łączny charakter reprezentacji. W tym miejscu wskazać należy że także sposób reprezentacji spółdzielni został określony w podobny sposób umożliwiając składanie oświadczeń woli w imieniu ww. podmiotu przez dwóch pełnomocników działających łącznie. Jednocześnie obwiniony świadczy na rzecz ww. Spółdzielni świadczy pomoc prawną.

Powyższa sytuacja skutkuje tym, że zacierają się granice pomiędzy czynnościami wykonywanymi przez obwinionego jako pełnomocnika Spółdzielni i jako radcę prawnego, co nie tylko podważa zaufanie do zawodu radcy prawnego, ale też zagraża także niezależności radcy prawnego, tym bardziej z uwagi na powiązania osobowe wynikające z pełnienia przez żonę obwinionego funkcji Przewodniczącej Rady Nadzorczej. Ma to szczególne znaczenie w sytuacji, do jakiej doszło w Spółdzielni, tj. gdy dochodzi do sytuacji konfliktowych pomiędzy członkami zarządu i rady nadzorczej. Powyższa konstatacja znajduje odzwierciedlenie w treści skarg złożonych nie tylko do aktach niniejszej sprawy, ale także tych, które były przedmiotem odrębnych postępowań. Ich treść wyraźnie wskazuje na negatywny odbiór, przez osoby pełniące różne funkcje w organach spółdzielni, sytuacji, w której obwiniony pełni funkcjonuje w strukturze organizacyjnej jednocześnie jako pełnomocnik spółdzielni, radca prawny i małżonek Przewodniczącej Rady Nadzorczej. Od radcy prawnego jako profesjonalisty, należy oczekiwać zachowania reguł i wymogów etyczno- zawodowych. także wówczas gdy zajmuje się on sprawami lub czynnościami niezwiązanymi z wykonywania zawodu.

Podsumowując należy uznać, że postawa obwinionego, jego działania nie tylko ujemnie oddziałują na jego reputację jako radcy prawnego, ale uchybiają godności zawodu radcy prawnego, ponieważ wystawiają na szwank zaufanie do członków samorządu radcowskiego.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono stosownie do art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 2 i § 1 ust. 2 Uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążając nimi obwinionego z uwagi na jego ukaranie w niniejszym postępowaniu dyscyplinarnym.

Mając powyższe na uwadze Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.